

странни изискатели на древнаѣ българскѣ исторіѣ. Гл. 183. Най-сѣтиѣ, Господиновци, я погледнете си въ оглѣдало-то, какъ сте посърнали и пожълтѣли! Зк. 12. Но ако са попитатъ и самички си отговаряха тѣзи Господиновци, Л. Д. 1874 г. 164. Господиновцитѣ изъ колегията. (*die Herren vom Collegio*). Рш. 14.

Господство с. с. употребително въ сочетаніи съ личными мѣстоименіями въ свѣтскомъ и литературномъ титулованіи мѣст. Ето господство му съ друго едно подобно мѣстѣ на нашитѣ прѣпирны. Х. I, 116. Другитѣ примѣри сѣ добри и за съжалѣваніе е това, дѣто господство му (и. Войниковъ) не ти е турналь по-вече. Пс. 9—10 г. 83. Господство ви, не сте ли намѣрвале кисня съ пари? Рш. 46.

Господски **Господарски** 1) пр. барскій: Господска вечера—Манджи господарски. М. 127. 2) нар. властительно: Ви сте тука въ моя-та къща, азъ не мога да тѣрпя, ви да са обясяте тѣй господски у дома ми. Л. Д. 1875 г. 152.

Господъ с. м. Господъ: Господъ мамѣ му думаше: Старице, майко сльнчова! Л. 13, 54—45. Божне ле, вишни Господе! ѡб. 44, 18. Да даде господ, Петрано, Девет години да лежиш, Девет постели да изгноиш. ѡб. 51, 6—8. Да даде Господ, либе ле, Девет години да лежиш, Кога ся на хорта-та не сѣдиш. ѡб. 71, 26—28. И Господъ ми ѣ послуша, Та ѣ чини сино пиле,—кукавица. М. 19. Они вѣруватъ злато и стрѣбро, Отъ злато и отъ стрѣбро господъ праватъ. ѡб. 31. „Е сполай ти самъ свѣти Ілия! Тебе господъ да обыча“. ѡб. 53. Не си боленъ, синко, отъ господа, Тукъ си боленъ синко, отъ гре'о'и. ѡб. 54. Ср. подъ сл. подканъ са ѡб. 80. Алъ си болна, майко, отъ господа, Алъ си болна, майко. отъ душмана? ѡб. 90. Де седа господъ, та слуша, Го превърна Димитаръ, Отъ малакъ до големъ, Да го гледа майки му, Да му вземе помошница. ѡб. 172. Ясъ да фърлямъ, ти после ке фърлишъ; Лени госпотъ, како ке ни даде, Ели тебѣ, море, или менѣ. ѡб. 173. Даде господъ потера врати'е. ѡб. 222. Никой по край насъ немаше, Сѣд' еденъ госпотъ натъ назъ. ѡб. 402. Ср. подъ сл. скръсти, тресна. Господи! брани отъ голи Дебрани. ѡб. г. 530 (посл.). И я можахъ и конъ можить, кога господъ не поможвитъ. ѡб. (посл.). Господъ нѣма какво да прави, а какметъ съ какметъ събира. Ч. 144. Воже ле, мили Господъку! ѡб. 327. Станаха, пубориха са; Ала на вдувичіе копиле Госпудъ си нему пумогна, Та си надви Страхиноче. ѡб. 328. Въ старо време—ночитахмѣ старците, слушахмѣ родителите си и живѣхмѣ „като господъ далъ“. З. 333. Ако нашиятъ българинъ да би останалъ въ своята бащина къща и да живѣе честно, или, бакто казватъ бабичките, „като господъ далъ“.